

Vibeke F. Jacobsens historie

I 1989 vågnede jeg en nat med kraftig tinnitus og påstod, at det ringede på døren. Det gjorde det ikke. Næste dag blev jeg grundigt undersøgt på Rigshospitalet, og de påviste, at jeg havde en midlertidig hørenedsættelse på 30 %, som dog bedredes i løbet af et par dage.

Nå, så gik der vel et par år, hvor jeg ikke tænkte nærmere over det. Så pludseligt i 1993 fik jeg igen voldsom tinnitus, som gjorde, at jeg søgte læge. På det tidspunkt boede jeg i amtet, og blev derfor henvist til KAS Gentofte. Her påviste man en lettere hørenedsættelse og tilbød høreapparat. Jeg tog imod dem, og brugte dem aldrig.

Så i 1997 fik jeg meget svært ved at følge med på jobbet, når folk talte til mig. Jeg kontaktede en høreapparatsbutik, og fik små apparater i øret, som jeg nu brugte hver dag. Herefter gik det faktisk slag i slag med tilpasning hvert år eller hvert andet, da der hele tiden skete en forværring, dog ikke voldsom forværring.

I foråret 2003 skete der store forandringer ca. hver 2 måned, således at jeg i maj fik sat i udsigt, at man snart ikke kunne hjælpe mig rent høreappartsmæssigt. En læge fortalte mig, at jeg skulle belave mig på at stoppe min karriere som oversygeplejerske. På det tidspunkt havde chefen for rehabilisering på Bispebjerg Hospital kort fortalt mig, at CI kunne blive sidste mulighed. Den samme læge som tidligere havde fortalt mig, at jeg burde stoppe med at arbejde, sagde dog til mig, at CI ikke ville gøre, at jeg kunne passe mit job. Nå, store bekymringer, megen studeren på internettet om CI og den virkning.

I juni blev jeg så henvist til vurdering på KAS Gentofte, og fik herefter en tid i august. Her fik jeg straks at vide, at de ville kunne hjælpe mig, men at der var operationsstop. Igen bekymring, skulle jeg lade min henvisning gå til Odense Hospital,

eller skulle jeg være tålmodig? Jeg lod i første omgang min henvisning gå til Odense, men fik her at vide, at de ikke havde så gode resultater med "folk som mig" - Afdelingslægen på Odense mente, at jeg hørte for godt. På det tidspunkt havde jeg et skelne tab på 100%.

Så pludselig i oktober fik jeg besked fra KAS Gentofte, at de gerne ville tilbyde mig en operationsdag i november, hvilket var absolut på høje tid, da jeg faktisk bare mødte på jobbet hver dag, uden at forstå andet end hvad der blev sendt til mig via mail-systemet eller på brev. Jeg blev opereret den 25. november 2003 på Amtssygehuset i Gentofte. Informationen før operationen svarede fuldstændigt til, hvad der foregik under indlæggelsen og i tiden efter.

Samme aften som jeg var blevet opereret fik jeg det godt, og kunne næste dag gå i bad og blev udskrevet på 3. dagen. Herefter skulle ventetiden gå, indtil jeg fik lyd på. I ventetiden gik jeg efter en uge hjemme igen på arbejde på Frederiksberg Hospital, hvor jeg er oversygeplejerske.

Den 16. december 2003 fik jeg så lyd på, og allerede samme aften, kunne jeg følge med i TV-Avisen. Næste morgen lagde jeg så mærke til, at jeg igen kunne forstå radioens nyheder, det var fantastisk!. Telefon kan jeg bruge, som før jeg blev døv. Allerede i december var jeg igen et fuldgældigt medlem af klinikledelsen i gynækologisk afdeling, og det er så utrolig fantastisk! Jeg vil stærkt anbefale andre at blive opereret, og helst så hurtigt efter funktionstab som muligt, da jeg har læst en norsk undersøgelse om, at det netop er det, der adskiller de gode resultater fra de mindre gode.

Vibeke F. Jacobsen